

The background is a vibrant, abstract composition of thick, expressive brushstrokes in a variety of colors including red, orange, yellow, green, blue, and purple. The strokes are layered and textured, creating a sense of movement and depth. The colors are most intense in the center and fade slightly towards the edges.

MONIQUE VAN DER WEJDEN

- Het hart kent redenen,
die de rede niet kent -

WILD HART

ROMAN

palm|slag

WILD HART

VOOR MARTIEN

DEEL 1

*Achter je grootste angst gaat je diepste
verlangen schuil*

HOOFDSTUK 1

‘Het Engelse woord voor ‘depressie’ is depressed. Dat is precies wat het is: een *deep rest*.’

‘Hoe bedoel je?’

‘Een depressie is een periode van diepe rust. Je lichaam geeft je de mogelijkheid om naar binnen te keren om te kijken wat daar gaande is.’

Met een half oor luistert Barbara mee met het gesprek tussen de tennisleraar en een van de moeders. Een diepe rust. Dat klinkt eigenlijk zo gek nog niet, al snapt ze niet helemaal wat hij bedoelt met ‘naar binnen keren’ om te zien wat ‘daar gaande is’. Zoiets hoor je niet iedere dag op de tennisbaan, tussen de spelende kinderen en de rosé drinkende dames op het terras. Daar wil ze meer van weten. Vanuit haar ooghoeken bekijkt ze hem van top tot teen. Wat een mooie vent! Zijn felrode shirt steekt prachtig af tegen zijn glanzende donkere huid. Terwijl hij naar de baan loopt om zijn leerlingen uit te leggen hoe ze een backhand moeten slaan, geniet ze van zijn soepele en losse bewegingen. Ze merkt opeens dat ze staat te staren en voelt vlinders in haar buik.

‘Het gaat goed met Babette,’ zegt Stanley na de les. Ze smult van zijn Surinaamse accent.

‘Ja, gaat het goed met haar?’

‘Het gaat heel goed. Ze heeft talent. Ik wil haar graag in de selectie opnemen.’

‘Wat leuk, Stanley. Ik denk dat ze het geweldig vindt! Ze heeft zoveel plezier in het tennissen.’ Terwijl ze dat zegt, raakt ze heel subtiel even zijn arm aan. Ze voelt zijn warme huid. Al haar zintuigen staan op scherp. Stanley kijkt haar aan met een blik die ze niet helemaal kan plaatsen en ze begint spontaan te blozen.

‘Ik moet snel naar huis om de paarden te voeren,’ zegt ze. Ze voelt haar hart bonzen. Dit is nieuw voor haar, tintelingen in haar lichaam. Haar hart slaat over terwijl ze voelt dat haar wangen kleuren. Het is heerlijk. Wat heeft ze toch met zwarte mannen? De eerste man op wie ze ooit verliefd werd kwam uit Ghana. Dag en nacht verschil met haar huidige man, een sterke uit de Zeeuwse klei getrokken boerenzoon.

Samen met Babette loopt ze even later met ferme pas langs het verhoogde terras naast de baan. Ze ziet dat een aantal keurig verzorgde dames hun gezichten omdraaien om haar na te kijken. Een klein ogenblik is ze jaloers op hun glas rosé en het ogenschijnlijk gezellig samenzijn. Al snel realiseert ze zich dat er een paar dames in dit groepje bekendstaan als ‘minnares van...’, aan te vullen met een willekeurige naam van een mannelijk lid van de club. Haar jaloezie verdwijnt als sneeuw voor de zon. Ze kijkt op haar horloge.

Samen met Babette wilde ze nog even snel bij Sabien langsgaan. Ze heeft haar te weinig gezien de laatste tijd, dus nu ze in de buurt is wil ze haar graag even gedag zeggen. Ze zijn al jarenlang goed bevriend, maar de laatste maanden verwaarloost ze hun vriendschap door alle drukte. Sabien heeft ze leren kennen op de peuterspeelzaal toen Sofie nog maar net vier was. Samen stonden ze altijd te wachten tot de kinderen uit hun klasje kwamen. Sabien viel tussen de moeders in slobbertruien enorm uit de toon met haar golvende donkerbruine haar, haar chique kleding en haar hoge hakken. Als ze eraan terugdenkt, begrijpt ze niet waar de tijd is gebleven. Met een schuldgevoel bedenkt ze zich dat ze niet erg attent is geweest. Het is pas de eerste keer dat ze langsgaat bij Sabiens nieuwe huis. Ze was in extase toen ze belde om te vertellen wat een prachtig stekje ze had gevonden. Ze kijkt weer op haar horloge. Als ze snel rijdt, heeft ze een kwartier de tijd om vandaag naast moeder, echtgenote, paardenverzorger en dressuurruiter een goede vriendin te zijn.

*

‘Heb je het naar je zin hier in je nieuwe huis, Bien? Het is prachtig met al die ramen.’ Babette en Barbara zitten in de ruime en zonnige serre met uitkijk over het water waar twee zeilbootjes met hoge snelheid over het water scheren. Wat een gevoel van vrijheid moet het geven als je met zo'n zware wind

een zeilboot kunt besturen, denkt ze, terwijl ze lichte gevoelens van jaloezie in zichzelf opmerkt. Sabien kijkt naar het uitzicht, alsof ze het voor de eerste keer ziet. Vandaag heeft ze haar haren opgestoken met een glinsterende klem, in haar chique rode jasje met gouden knopen ziet ze eruit of ze ieder moment een prijs in ontvangst mag nemen. Barbara trekt haar regenjas nog iets steviger op schoot om haar vale spijkerbroek te bedekken.

‘Ik ben zo blij, Babs. Ik kan mijn geluk niet op. Het is heerlijk wonen hier met Tom en de kinderen. Willen jullie wat drinken? Babette, wil jij een colaatje? Jij kan wel wat vocht gebruiken als ik je zo zie?’

‘Ja lekker. Ik heb vreselijke dorst gekregen van het tennissen. Stanley beult ons echt af,’ zegt Babette. Haar gezicht is nog steeds rood aangelopen en bezweet.

Barbara schiet er snel tussen. ‘Ik heb geen tijd om iets te drinken, ik kom je alleen even een knuffel geven. Ik moet de paarden voeren, nog koken voor de kinderen en vanavond weer uit eten met klanten. Ze speelt onrustig met haar autosleutels. ‘Mag ik snel even van het toilet gebruik maken?’ Sabien lijkt niets te merken van Barbara’s onrust.

‘Natuurlijk. Je gaat hier links door de deuren en dan loop je de trap op naar boven. Het is de eerste deur rechts.’

Barbara rent richting de deur om de trap op te gaan, en dan gebeurt het.

‘Auuu!’ schreeuwt ze uit.

‘Wat doe je?’ roept Sabien geschrokken. Dan ziet ze het: Barbara is met haar volle gewicht door de ruit van de deur gerend.

‘Hou de kinderen even uit de buurt, Sabien. Ik heb een verschrikkelijke wond en het bloed vreselijk. Mijn knie ligt helemaal open,’ zegt Barbara verschrikt. Met haar handen probeert ze de twee einden van de wond bij elkaar te houden.

‘Babs, nee, wat ziet dat eruit! Wat moet ik doen?’

‘Geen idee, begin maar met een handdoek,’ zegt ze met haar handen op haar hevig bloedende knie. Ze voelt het glas nog steken in haar wond. Tom, die op het lawaai af is gekomen vraagt: ‘Zal ik je naar het ziekenhuis brengen?’

‘Heel graag, Tom. Bien, wil je alsjeblieft Babette thuisbrengen? Die hoeft dit allemaal niet mee te maken.’

‘Natuurlijk, Babs, regel ik.’

Na een lang en vermoeiend bezoek aan het ziekenhuis zit Barbara met dertig hechtingen in haar knie thuis op de bank. Ze kan geen kant op en haar gedachten gaan met haar aan de haal. Waar is ze in godsnaam mee bezig? Ze sjouwt zich rot met al die paarden. Ze rent continu van hot naar her. Gek wordt ze ervan. Eigenlijk zou ze wel weer eens naar het buitenland willen. Spelen. De vrijheid in. Ze geeft zichzelf op haar kop. Wat zeurt ze nou? Ze heeft toch alle vrijheid? Ze hoeft niet veertig uur per week te werken, zit niet vast achter

een bureau, staat niet in de file te wachten en kan paardrijden wanneer ze er zin in heeft. Ze is echt bevoorrecht.

Haar hoofd loopt weer om. Haar lijf lijkt wel een blok beton dat zichzelf probeert te verplaatsen. Wat is ze moe. Vreselijk. Ze zou ook weleens lekker een hele nacht goed willen slapen. Om aan het gesnurk van Jaap te ontkomen slaapt ze nu al twee jaar op een matras naast het stapelbed van Daan en Babette, bestookt met een hoofd vol muizenissen.

*

‘De volgende ronde,’ denkt ze als ze de badkamer in loopt om te plassen. Na een week op de bank met haar been op een kussen moet ze weer aan het werk. Ze doet haar lenzen in terwijl ze nog op het toilet zit, dat scheelt weer tijd. Dan draait ze het gebruikelijke ochtendritueel af: ontbijt maken, kinderen naar school brengen, paarden voeren, naar buiten brengen en borstelen om het zand uit hun vacht te verwijderen zodat ze er weer netjes uitzien. Na een hele middag sjouwen met de paarden en een snelle poetsbeurt van het huis pakt ze haar spullen om Babette weer op te halen van de tennisbaan. Meestal heeft ze door de drukte geen tijd, maar deze keer redt ze het precies en kan ze misschien nog even kijken naar Babette bij de les.

Enigszins opgelucht rijdt ze de brug over die hun land van de openbare weg scheidt. Het groene weiland is leeg. De

paarden die ze eerder die dag de manen heeft getrokken staan op stal.

Als zij zelf eigenaar van de paarden zou zijn, had ze ze allang allemaal verkocht. Ze probeert zo haar best te doen om door te gaan, maar ze kan niet meer. Ze is op, zo voelt ze zich al maanden. Toen ze vanmorgen vroeg van de maaimachine stapte, werd ze overvallen door een duizeling. Dat heeft ze de laatste tijd steeds vaker. Ze is blij dat niemand weet dat ze duizelingen heeft, ze heeft het nog met niemand gedeeld. Het is gevaarlijk in de auto, dat beseft ze wel, maar wie moet er anders de kinderen overal naartoe brengen? Gek ook dat ze de laatste weken soms de letters in de krant dubbelziet. Ze weet na vijf minuten ook niet meer wat ze gelezen heeft, heel irritant. Misschien is het wel haar bloeddruk? ‘Kop op, maak je nou maar geen zorgen, je kunt beter weer aan de slag. Het zal wel weer over gaan,’ spreekt ze zichzelf vermanend toe. Ze is bijna bij de tennisbaan. Misschien is Stanley er weer.

Als ze even later bij het lage hek naast de baan staat, zegt Stanley: ‘Ik zie je nu al een tijdje Babette supporten Barbara, maar mag ik je iets zeggen?’ Zijn voeten staan stevig op de grond. Zijn schouders naar achteren. Hij heeft een prachtige torso en zijn gespierde donkerbruine benen schitteren onder zijn blauwe korte broek. Wat een prachtige onderdanen.

‘Natuurlijk mag je dat,’ zegt ze. Acuut voelt ze de vlinders weer in haar buik.

‘Je gaat het misschien niet fijn vinden dat ik je dit zeg, Barbara. Maar het viel mij de vorige keer ook al op. Je lijkt zo blij, maar volgens mij ben je helemaal niet zo gelukkig.’ Er valt een kleine stilte.

‘Er is nog nooit iemand geweest die dit heeft opgemerkt,’ zegt ze betrapt.

‘Je ogen doen niet mee als je lacht.’

‘Wil je dat ik een eerlijk antwoord geef? Je hebt gelijk. Ik voel me helemaal niet happy. Ik begrijp niet wat er met me aan de hand is, ik voel me zo ongelukkig. Maar ik ben blij dat de meeste mensen het niet zien.’

‘Dat klinkt niet goed, kan ik wat voor je doen?’

‘Heb je zin om een keer een kop koffie bij mij thuis te komen drinken?’ vraagt Barbara spontaan. Meteen is ze bang voor een afwijzing.

Ik kom wel een keer langs als het regent en er niet gespeeld kan worden. Babette doet het echt goed, trouwens. Ik ben blij dat ze in de selectie zit. Ze heeft een enorme ausdauer,’ zegt Stanley. Hij leunt met zijn handen op het hek. Zijn hand raakt bijna de hare.

‘Ja, dat heeft ze van haar moeder,’ grapt ze.

‘Dat dacht ik niet,’ zegt Stanley lachend. ‘Dat heeft ze van haar vader. Jaap is vreselijk fanatiek met zijn tennisles. Jij? Jij wil volgens mij het liefst met mij aan het hek staan. Een beetje praten.’ Zijn lach betovert haar.

‘Dat is helemaal niet waar,’ zegt ze blozend.

‘Het is zo leuk om je te plagen, Barbara. Je kan er zo naïef en onschuldig uitzien. Ik kan je zo lekker op de kast krijgen. Ik beloof het je. Als het van de week regent, kom ik op de koffie bij je.

‘Lijkt mij leuk, Stan! Als ze wegloopt en wederom na gestaard wordt door het groepje minnaressen, doet ze haar best geen huppelpas te maken. Ze krijgt steeds meer zin om het onderwerp van gesprek te worden in dit groepje. ‘Heb je het al gehoord van die Barbara? Die schijnt het met Stanley te doen.’ Daar zou ze nou gewoon energie van kunnen krijgen, alleen die gedachte al!

Samen met Babette rijdt ze in haar blauwe Jeep weer richting huis. Haar dochter kletst er lustig op los, en Barbara's gedachten dwalen al snel af. Stanley ziet tenminste dat het haar teveel is. Ze is doodongelukkig. Er moet iets gebeuren, zo kan ze niet verder. Waarom voelt ze zich de laatste tijd toch zo terneergeslagen? Ze heeft vier gezonde kinderen, een man met een eigen bedrijf, een riant landhuis met rieten kap, een prachtige tuin inclusief zes hectare grond, een eiland met een heerlijk huisje midden in de plas. Wie heeft dat nou? Wie rijdt er nou zo'n mooie Jeep Grand Cherokee in het dorp? Bijna niemand toch? Kijk toch eens wat je hebt, mens: leuke vrienden, een gezellige familie. Stop toch eens met al dat gezeur van je.

Toch weet ze het allemaal niet meer. Ze voelt een enorme leegte. Het hebben van dit ‘alles’ betekent al met al niets voor

haar. Ze is ‘vrouw van’, ‘moeder van’, ‘vriendin van’. Ze voelt zich overheerst door Jaap, er is totaal geen sprake van samenwerking. Jaap begrijpt er niets van dat ze op zoek is naar verdieping in hun relatie. De enige persoon die blijkbaar in de gaten heeft dat ze ongelukkig is, is Stanley. God wat een cliché, verliefd worden op de tennisleraar van je dochter. Hoe simpel kan het zijn?

*

Barbara legt twee pads in de Senseo. Ze is bijna dankbaar voor de ellendige regenbuien die al twee dagen lijken te duren. Tot haar grote vreugde heeft Stanley tijd gevonden om koffie te komen drinken. Ze bukt voorover om de kopjes uit het kastje onder het gasfornuis te pakken. Stel je voor dat hij mij nu ineens van achteren zou nemen, denkt ze. Dat zou heerlijk zijn. Ze zet haar benen als vanzelf iets uit elkaar. Ze schrikt er zelf van, dit soort gedachten heeft ze de laatste tijd wel meer als ze aan Stanley denkt.

Ze vult een kan met water en draait zich naar hem om. Ze buigt haar hoofd een beetje en kijkt afwisselend naar hem en naar de grond. Hem aan blijven kijken durft ze nu niet. Hij zal haar gedachten toch niet kunnen raden?

‘Ik ben de betekenis van wat ik allemaal doe helemaal kwijt, Stan,’ zegt Barbara vertwijfeld als ze de koppen koffie op tafel zet. Wat ziet hij er heerlijk uit. Die prachtige tanden,

dat gespierde bruine lijf. Het liefst raakt ze Stanley nu aan, ze wil zijn handen voelen. Haar hart gaat tekeer. Ze hoopt dat hij het niet merkt. Dit gaat niet goed.

‘Als ik je de laatste tijd zo meemaak Barbara, dan denk ik dat je in een midlifecrisis zit. Een identiteitscrisis. Ik heb veel vrouwen zo gezien.’

‘Hoezo, midlifecrisis? Ik ben net over de veertig, man. Normaal hebben mensen dat toch pas op hun vijftigste?’

‘Jullie vrouwen zijn zo gecompliceerd. Als ze alles hebben, een lieve man, kinderen, een huis, alles eigenlijk, gaan ze zich ineens down voelen. Of worden ze verliefd op hun tennisleraar,’ zegt hij. Hij lacht zijn tanden bloot. Hij moest eens weten wat ze in gedachten allemaal al met hem heeft gedaan. Ze zou het liefst tussen zijn benen gaan zitten, langzaam zijn joggingbroek naar beneden trekken. Dat touwtje is zo los! Zeker weten. Hemeltjelief, wat is ze nieuwsgierig naar zijn geslacht. Zou hij voldoen aan haar verwachtingen?

‘Weet je Barbara, dat verliefd worden op mij is maar een vlucht. Een vlucht van waar het echt over gaat.’

‘Waar gaat het dan wel over volgens jou?’ Met haar zachtste glimlach kijkt ze verleidelijk naar hem op. Dan kijkt ze weer weg. Ze raakt hem steeds een klein beetje aan door haar hand lichtjes op zijn arm te leggen of de stof van zijn shirt heel even te strelen.

‘Trouwens, hoe kom je erbij dat ik verliefd op je ben?’

‘Je straalt het van verre uit, Barbara. Moet je die ogen van je zien. De hele tennisbaan weet het. Er wordt ook over je gesproken. Mannen maken grappen over jou tegen mij.’

‘Daar geloof ik niets van, wat een onzin. Dit verzin je. Trouwens, het interesseert mij echt helemaal niets wat ze over mij zeggen. Ze praten toch wel,’ zegt ze met een gulle lach.

Stanley bevestigt hun oogcontact en lacht terug. Wat een prachtige mond met tanden heeft die gozer. Stralend wit. En dan die lippen! Ze overweegt te vragen of ze zijn handen mag strelen; ze wil zijn huid voelen. Ze mag zijn handen toch wel voelen? Dat is toch niet zo erg? Nee, dat kan ze echt niet vragen. Ze is toch gelukkig getrouwd? Ze geniet van zijn sprankelende bruine ogen. Wat een verrukkelijk dier. Zal hij haar ook begeerlijk vinden? Ze kan het zich niet voorstellen, ze is altijd al te dik geweest.

‘Waar het bij jou over gaat? Volgens mij ben je je bezieling kwijt, Barbara. Je weet niet meer wat je eigen verlangens zijn.’

Ze weet best waar het over gaat. Ze zou wel even lekker door hem hier op de keukentafel genomen willen worden. Dáár gaat het bij haar over, denkt ze stilletjes. Maar ja, dat gaat ze natuurlijk niet tegen hem zeggen.

‘Weet je?’ zegt hij met een heerlijke Surinaamse w, ‘verlangens zijn de roep en taal van je ziel. Jullie Nederlanders leven alleen nog maar vanuit het hoofd. Jullie zouden dat

‘hoofdkantoor’ eens moeten sluiten. Weet je waar jouw verlangens over gaan, Barbara?’

Natuurlijk weet ze dat. Ze wil hem kussen, genomen worden door hem. Ontdekken of hij echt zo heerlijk kust als zij vermoed. Zijn geur opsnuiven.

‘Als ik mag dromen Stanley, dan droom ik van een leven zonder verantwoordelijkheden. Ik vind het nu allemaal soms zo zwaar. Vluchten, ik zou willen vluchten. De wereld in trekken. Alleen zijn.’

‘Snap je het dan niet, Barbara? Dit is precies wat ik bedoel. Vertrekken is weer een vlucht om niet naar jezelf te hoeven kijken.’

‘Hoezo, naar mezelf kijken?’

‘Ja, naar jezelf kijken. Naar binnen kijken. Naar je diepste eigen verlangens op zoek gaan. Als ik jou was, zou ik een keer een gesprek met iemand aangaan. Zoek hulp.’

‘Hoezo, hulp? Ik heb echt geen hulp nodig!’ zegt ze geïrriteerd. ‘Trouwens, waar heb jij al die wijsheden vandaan?’

‘Mijn moeder was zeer spiritueel. Ik heb veel van haar geleerd. Geleerd om naar mijn intuïtie te luisteren. Tien jaar geleden is ze helaas overleden, ik mis haar nog iedere dag,’ zegt hij verdrietig. Opeens springt hij op.

‘Ik moet gaan. Ik heb nog een paar lesjes te draaien. Die banen zijn nu wel weer bespeelbaar. Ik ben alweer te laat.’

Heel kort pakt hij haar hand, knijpt erin en rent naar zijn auto. Licht verbijsterd staat ze bij de achterdeur en kijkt hem na. Hij rijdt hard het erf af. Ze zwaait hem uitbundig uit. Het grind spat onder de banden weg. Ze voelt de aanraking van zijn hand nog op de hare. Waarom heeft ze de kans niet aangegrepen ook even licht zijn wang te voelen door een kus te geven? Een gevoel van teleurstelling overvalt haar. Hij was haar te snel af. De tijd is gevlogen, ze is al bijna te laat om de paarden op te strooien. Terwijl ze snel aan de slag gaat in de stal, dwalen haar gedachten weer af. Waar gaan haar verlangens eigenlijk over? Ze heeft echt geen idee.

*

De sneltrein gaat weer van start. De kinderen moeten sporten, de paarden gevoerd worden, Libero in de buitenbak, dan koken en hopen dat de kinderen op tijd naar boven gaan. Voordat ze vanavond uiteten gaat met de klanten van Jaap, moet ze nog even drie wassen draaien, anders hebben de kinderen morgen geen schone kleren voor de hockey en de tennis.

‘Is café Blokker open?’ roept Jan, een oude paardenvriend van Jaap vanuit de bijkeuken.

‘Dat weet je toch Jan, we zijn altijd open,’ roept ze quasi vrolijk terug. Vanbinnen kookt ze. Gek wordt ze de laatste tijd van de dagelijks onaangekondigde visite.

Waar ze zich ook rot aan irriteert is dat Jaap haar de laatste tijd steeds vaker probeert te beteugelen. Hij wil niet dat ze met een vriendin gaat lunchen of naar de film gaat. Suus, haar lieve nicht, vindt het ook belachelijk. Zij vindt dat ze eens een leuk jurkje moet kopen in plaats van altijd en eeuwig in die rijbroek en rijlaarzen.

Misschien heeft Stanley gelijk en moet ze haar eigen verlangens ontdekken en nastreven. Ze is bang en onzeker. Ergens voelt ze ook de moed om het aan te gaan. Wat zal Jaap ervan vinden, en de kinderen. Ze moet de kade verlaten, mee op het schip dat ze de afgelopen tijd zo heeft verwaarloosd. Ze moet de zeilen spannen, de frisse wind vangen en haar leven eens nieuw leven inblazen. Het risico dat ze loopt is de oude vertrouwde kade te verlaten en schipbreuk te lopen, maar haar lijf doet steeds meer pijn als ze op de kade blijft staan. De drang naar zee wordt steeds groter.

Vol twijfel over haar toekomst stapt ze in haar gedachten van de kade af, het schip op. Ze zet zeil op haar eigen nieuwe koers: op zoek naar haar verlangens.